

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **T. Mu.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2010, č. j. S-MHMP 495102/2010/OST/No, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 A 225/2010 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2010, č. j. S-MHMP 495102/2010/OST/No (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 (dále též „stavební úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 3. 2010, č. j. MCP6 017683/2010 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla umístěna na pozemku č. par. 731 k. ú. Nebušice stavba rodinného domu o dvou bytových jednotkách a zamítnuta žádost o povolení výjimky z ustanovení článku 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška č. 26/1999“). Změna rozhodnutí spočívala v tom, že se ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí v podmínce č. 7 doplňuje za slova „min. 3,0 m od hranice sousedního pozemku parc. č. 730/1“ text „příčemž vzdálenost vnějšího okraje střechy od této hranice nesmí být menší než 2 m.“ V ostatním bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud žalobu zamítl, protože neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, městský soud zjistil, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně zabýval otázkou souladu umístění navrhované stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem prostředí a požadavkem na zachování pohody bydlení, přičemž pokud odkázal na závěry prvostupňového rozhodnutí, s nimiž se ztotožnil, nebylo lze jeho postupu ničeho vytknout. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je seznatelné na základě jakých skutečností a úvah stavební úřad dospěl k závěru o souladu navrhované stavby s charakterem prostředí i požadavky na pohodu bydlení, přičemž tento závěr má oporu ve spisovém materiálu. Pokud šlo o otázku narušení pohody bydlení možným zastíněním nemovitosti stěžovatele, naznal městský soud, že ze spisového materiálu vyplývá, že součástí projednané dokumentace byl též odborný posudek zastínění stěžovatelova domu, z něhož plyne, že plánovaná stavba nebude zastíňovat stěžovatelův dům způsobem odporujícím platné ČSN. Městský soud tak uzavřel, že se stěžovatelem sice lze souhlasit, že i při splnění limitů stanovených právními předpisy může dojít ke snížení pohody bydlení, nicméně, sám tento fakt ještě nutně neznamená rozpor takové stavby s právními předpisy a je právě účelem územního řízení posouzení přípustnosti míry takového snížení. Městský soud vzhledem k uvedenému ve věci neshledal stěžovatelem uváděné porušení ustanovení vyhlášky č. 26/1999, vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006“), ani zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel předně namítá, že ani prvostupňový orgán, ani žalovaný se v zásadě nevypořádali s jeho stěžejními námitkami týkajícími se nesouladu umístěvané stavby s urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí. Žalovaný totiž posuzoval objem a umístění stavby toliko ve vztahu k pozemku, na němž je stavba umístěována, a nikoliv již ve vztahu k charakteru prostředí, okolních pozemků a okolní zástavby, tj. též ve vztahu k domu a pozemku stěžovatele. Tvrzení žalovaného, že „hmota stavby nevybočuje z měřítka okolních staveb a celková velikost hmoty je navržena úměrně k okolní zástavbě i k celkové velikosti zastavovaných pozemků“, je nejenom obecné a nepřezkoumatelné, ale navíc nepravdivé. Z rozhodnutí žalovaného neplyne, jak dospěl k závěru, že umístění domu (dvojdomu) o délce 25 m v minimálně přípustné blízkosti hranice pozemku, navíc výrazně vyvýšeného oproti pozemku stěžovatele, odpovídá požadavkům na zachování kvality prostředí a konkrétním podmínkám v daném území. S ohledem na uvedené se stěžovatel domnívá, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, protože z odůvodnění této námitky není zřejmé, z jakého relevantního důvodu ji shledal žalovaný nedůvodnou. Pokud tedy městský soud uvedené vady neodstranil, zatížil jimi i svůj rozsudek.

Další námitkou stěžovatel poukazuje na rozpor umístěvané stavby s urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí, tj. rozpor zejm. s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999, dále s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s § 76 odst. 2 ve spojení s § 90 stavebního zákona. Stěžovatel je toho názoru, že stavba nerespektuje charakter prostředí, do něhož je umístěována, a má za to, že poměry v území neumožňují umístění tak rozsáhlé stavby na předmětném pozemku, neboť by to způsobilo „utopení“ a podstatné zastínění domu a zahrady stěžovatele a tím i narušení pohody bydlení v jeho domě.

Stěžovatel dále upozorňuje na skutečnost, že závěr žalovaného a probovaný městským soudem, že stavba je v souladu s vyhláškou č. 26/1999, byl vyvrácen samotným žalovaným

pokračování

v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. S-MHMP 24151/2012/OST/Vr/Ja, vydaným ke stejné stavbě, v němž uvedl, že stavba je v rozporu s čl. 50 odst. 11 uvedené vyhlášky, podle něhož lze na pozemku rodinného domu realizovat pouze jednu stavbu pro bydlení – na jednom pozemku tedy nelze postavit dva rodinné domy. V daném případě je sice stavba formálně označena jako rodinný dům se dvěma bytovými jednotkami, avšak reálně se jedná o dva rodinné domy. Není tedy pravdivé tvrzení žalovaného, že umístění a hmota stavby je přizpůsobena daným územně technickým podmínkám pozemku. Ostatně i v rozsudku městského soudu je výslovně uvedeno, že úřad považoval za neakceptovatelné umístění dvojdomu, přičemž je v zásadě umístěn právě dvojdom. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje též na nesouhlasné vyjádření Městské části Praha – Nebušice s umístěním stavby ze dne 13. 7. 2009, č. j. 622/09.

Stěžovatel uzavírá, že je-li umístěna stavba, která se vymyká charakteru dané lokality a narušuje jej, je toto důvodem, pro který má soud napadené rozhodnutí zrušit. S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje důvody kasační stížnosti za účelové, neboť městský soud se vyčerpávajícím způsobem zabýval všemi stěžovatelskými námitkami. Navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná. Nejsou však přípustné všechny uplatněné kasační námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže přípustně opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o argumentaci, kterou stěžovatel prvně uplatnil až v kasační stížnosti; konkrétně že navrhovaná stavba je v rozporu s čl. 50 odst. 11 vyhlášky č. 26/1999, když závěr žalovaného ohledně souladu umístěvané stavby s uvedenou vyhláškou byl vyvrácen samotným žalovaným v rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. S-MHMP 24151/2012/OST/Vr/Ja, vydaným ke stejné stavbě. Poněvadž stěžovateli nic nebránilo uplatnit námitku nesouladu stavby s čl. 50 odst. 11 vyhlášky č. 26/1999 již v řízení před městským soudem, nelze se v kasačním řízení touto námitkou věcně zabývat. V této souvislosti nutno stěžovatele upozornit také na skutečnost, že přezkoumání napadeného správního rozhodnutí v řízení před správním soudem se váže ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy až následně, po vydání správního rozhodnutí, došlo ve věci k dalšímu vývoji, jako v tomto případě k vydání rozhodnutí o nesouladu stavby s čl. 50 odst. 11 předmětné vyhlášky, není tato skutečnost pro projednávanou věc relevantní a městský soud se jí nemohl zabývat.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně nutno uvést, že ačkoli stěžovatel obecně považuje napadený rozsudek za nesprávný, když proti němu brojí kasační stížností, v konečném důsledku však v kasační stížnosti pouze opakuje stejné výhrady proti postupu správních orgánů, které uplatnil již v žalobě.

To vše bez toho, že by jakkoli konkrétně polemizoval s hodnotícími závěry městského soudu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48 judikoval, že „[k]asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu“ (obdobně srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59). Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se tak může uplatněnými kasačními námitkami zabývat toliko v rovině obecné; z hlediska rozsahu přezkumu se proto zdejší soud může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou odpovídající závěry městského soudu přezkoumatelné, vnitřně konzistentní a v souladu s principy obecné a právní logiky.

Stěžovatel tedy, stejně jako v žalobě, namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se nesouladu umístované stavby s urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí, resp. že z odůvodnění není zřejmé, proč je žalovaný neshledal důvodnými, a dále pak nesprávnost napadeného rozhodnutí proto, že umístovaná stavba je dle názoru stěžovatele v rozporu s urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí.

S námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí se již vypořádal městský soud, přičemž ji shledal nedůvodnou. Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu a v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění, neboť z rozhodnutí jak prvostupňového orgánu, tak žalovaného je zřejmé, že se tyto orgány zabývaly urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí i otázkou možného narušení pohody bydlení stěžovatele. Z prvostupňového rozhodnutí plyne, že stavební úřad posoudil vzhled a umístění rodinného domu jako přijatelné a reagující na územně technické podmínky svažitého pozemku. Z uvedeného rozhodnutí je zřejmé, jak ostatně uvádí rovněž stěžovatel, že stavební úřad shledal, že zahloubení prvního nadzemního podlaží pod úroveň terénu by bylo sice vhodné s ohledem na níže položený sousední pozemek, došlo by ale k vytvoření druhého podzemního podlaží a rodinný dům smí mít toliko jedno podzemní podlaží. Navržené umístění a hmota stavby je tak přizpůsobena daným podmínkám, tedy je navržena úměrně k okolní zástavbě i k celkové velikosti zastavovaných pozemků. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že stavební úřad provedl dne 9. 6. 2009 místní šetření, posoudil vzhled a umístění navrhované stavby rodinného domu, posoudil hmotové a funkční využití umístované stavby v souvislosti se stávající zástavbou a dospěl k závěru o přijatelnosti navrženého umístění, přičemž odkázal v podrobnostech na prvostupňové rozhodnutí. Správní orgány se tak neomezily na pouhé konstatování souladu navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí, nýbrž je řádně posoudily a z jejich úvah je zřejmé, proč považovaly navrhovanou stavbu za přijatelnou. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry správních orgánů není důvodem, aby byla jejich rozhodnutí považována za nepřezkoumatelná. První stěžovatelova námitka proto není důvodná.

Pokud jde o další námitku, ta se již týká samotného posouzení skutkového stavu věci. Stěžovatel nesouhlasí se správními orgány, že navrhovanou stavbu lze umístit tak, jak bylo rozhodnuto, neboť takové umístění je v rozporu s urbanisticko-architektonickými podmínkami prostředí. Stejnou námitku stěžovatel uplatnil již v řízení před městským soudem a také

pokračování

v územním řízení. Stěžovatel namítá konkrétně rozpor s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999, § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 90 stavebního zákona.

Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 platí, že „[p]ři umístování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou mírou obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a obřezována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách.“

Podle čl. 13 odst. 1 stejné vyhlášky platí, že „[a]rchitektonické ztvárnění, dispozicní, konstrukční a materiálové řešení staveb musí být v souladu s jejich významem a umístěním a s požadavky na jejich užívání a životnost. U staveb umístovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby.“

Ust. § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jenž upravuje požadavky na vymezení pozemků a umístování staveb na nich, uvádí, že „[v] souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umístování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.“

Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona „[k]aždý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb (...).“ Podle § 90 stejného zákona se v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu „s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, (...)“

Ze spisového materiálu plyne, že se správní orgány zabývaly podmínkami prostředí a dospěly k závěru, že umístění stavby je vzhledem k těmto podmínkám přijatelné. V územním řízení správní orgány v souladu s ustanovením § 90 stavebního zákona posoudily soulad záměru s územně plánovací dokumentací a také s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území [§ 90 písm. b) stavebního řádu]. Podle schváleného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy je stavba umístována do území typu „OB – čistě obytné,“ která je definována jako území sloužící pro bydlení. Jak již bylo uvedeno výše, stavební úřad si byl při posuzování začlenění stavby do území vědom omezení plynoucích z velikosti a tvaru pozemku a zejména, že se pozemek nachází mezi stávající zástavbou rodinných domů ve svažitém terénu a že by bylo vhodné zahloubení prvního nadzemního podlaží pod úroveň terénu, nicméně toto řešení bylo shledáno nevhodným, protože rodinný dům smí mít podle platných právních předpisů pouze jedno podzemní podlaží [viz § 2 písm. a) bod 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.]. I s ohledem na uvedené omezení tak stavební úřad usoudil, že stavba je přizpůsobena daným územně technickým podmínkám pozemku. Stavební úřad dále uvedl, proč má za to, že stavba vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu v hlavním městě Praze, jak je stanoví vyhláška č. 26/1999. Bylo mj. zjištěno, že stavba splňuje odstupy podle čl. 8 odst. 3 a 4 uvedené vyhlášky, zastavěná plocha nepřesáhne 30 % plochy pozemku, jak to požaduje čl. 50 odst. 12 písm. a) stejné vyhlášky, záměr je v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a byl souhlasně projednán s dotčenými orgány. Stavební úřad proto stavbu umístil a stanovil podmínky pro její umístění a její projektovou přípravu. Žalovaný i městský soud se s takovým postupem ztotožnili.

Nejvyšší správní soud předesílá, že uvedené hodnocení mj. architektonicko-urbanistických hodnot prostředí je především odbornou úvahou vycházející

z určitých obecných kritérií. Stavební úřad na základě odborných znalostí posuzuje kompatibilitu realizace navrhované stavby s urbanisticko-architektonickými hodnotami v území, a to současně s ostatními podmínkami rozhodnými pro povolení umístění stavby. Toto odborné uvážení správního orgánu nemůže správní soud v žádném stadiu řízení nahradit uvážením vlastním, nýbrž vůči němu postupuje obdobně jako vůči správnímu uvážení; tedy posuzuje, zda nebyly překročeny jeho zákonem stanovené meze či zda nedošlo k jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jak již bylo zdejší soudem uvedeno např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, „[ú]kolem soudu není nahlásit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahlásit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjišťoval skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“

K předmětné námitce tak nutno konstatovat, že stěžovatel míří do samotné podstaty odborné úvahy, kterou bez jiného odborného podkladu nemůže Nejvyšší správní soud jakkoliv posuzovat či nahrazovat, pokud tato úvaha byla úplná a podložená skutkovými zjištěními. Stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti navíc uplatňuje stejné námitky jako v územním řízení, se kterými se stavební úřad řádně vypořádal. Stěžovatel své argumenty oproti uplatněným námitkám nijak konkrétněji nerozvádí, pouze nesouhlasí se závěrem stavebního úřadu o přijatelnosti umístění navrhované stavby s ohledem na podmínky prostředí. Nejvyšší správní soud proto posoudil úvahy provedené správními orgány a dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, a to i ve vztahu k urbanisticko-architektonickým podmínkám, a s těmi to zjištěními se řádně vypořádaly. Stavební úřad, potažmo žalovaný, řádně odůvodnili, proč považovali navrhovanou stavbu za souladnou s podmínkami v území, přičemž se řádně vypořádali se všemi stěžovatelskými námitkami. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že správní orgány posuzovaly tyto podmínky toliko ve vztahu k pozemku, na kterém má být navrhovaná stavba umístěna, protože ze spisového materiálu je zřejmé, že po provedeném místním šetření hodnotily také stávající zástavbu a sousední pozemky – zjištěn byl nejednotný architektonický výraz, do úvahy vzaly svažité terén pozemku, byl vypracován odborný posudek zastínění vztahující se k rodinnému domu stěžovatele, ze kterého plyne, že plánovaná stavba nebude zastiňovat stěžovatelův dům způsobem odporujícím platné ČSN apod. Na tomto místě lze odkázat na závěr městského soudu, že i při splnění limitů stanovených právními předpisy může dojít ke snížení pohody bydlení, nicméně pouze tato skutečnost nemůže být sama o sobě důvodem pro zamítnutí návrhu na umístění stavby. V zásadě každá nová stavba s sebou nese možné negativní vlivy a je právě účelem územního řízení posoudit přípustnou míru těchto negativních vlivů a stanovit, zda je umístění navrhované stavby možné či nikoli. V nyní projednávané věci bylo s ohledem na zjištěný skutkový stav v území správními orgány shledáno, že umístění předmětné stavby je v souladu s požadavky právních předpisů a je přijatelné také vzhledem k podmínkám v území. Rozhodnutí správního orgánu bylo řádně a logicky zdůvodněno, má oporu ve spisu a bylo přijato v řízení, v němž byla respektována procesní práva jeho účastníků. Ani tato námitka není proto důvodná.

Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele důvodnou a nezbylo mu než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.)

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení nepožadovala náhradu nákladů řízení,

pokračování

soud jí neuložil žádné plnění povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), a proto jí rovněž náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu